

Ατομικές Συμβάσεις ποτέ και πουθενά

Στις αρχές Νοεμβρίου τα super market Μαρινόπουλος κάλεσαν τους εργαζομένους να υπογράψουν ατομικές συμβάσεις εργασίας με μειωμένους κατά 8% μισθούς. Ατομικές συμβάσεις καλούνται να υπογράψουν τόσο οι νεοπροσληφθέντες όσο και οι χρόνια εργαζόμενοι. Ο τρόπος που γίνεται αυτό για τους δεύτερους είναι η «οικειοθελής» παραίτηση, υπο τον εκβιασμό της απόλυσης και η επαναπρόσληψή με τη νέου τύπου σύμβαση. Αυτό δίνει το δικαίωμα στο κάθε αφεντικό να απολύει τους εργαζομένους του με την ελάχιστη δυνατή αποζημίωση ανα πάσα στιγμή, αφού διαγράφονται όλα τα προηγούμενα έτη δουλειάς. Η τακτική αυτή του ομίλου Carrefour-Μαρινόπουλος υλοποιεί τις μνημονιακές πολιτικές για ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων με στόχο τη μείωση του εργατικού κόστους και την αύξηση των κερδών των αφεντικών.

Οι πολιτικές αυτές υπαγορεύονται από τον ΟΟΣΑ (Οργανισμός για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη), ο οποίος αποτελεί παγκόσμιο όργανο της άρχουσας τάξης, που στόχο έχει την αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, την βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων με κάθε μέσο (φτωχοποίηση των εργαζομένων), την ευελιξία των αγορών και τη μείωση του επιχειρηματικού τους ρίσκου. Για να πετύχουν αυτούς τους στόχους αφενός εντατικοποιούν την εργασία, αυξάνουν το χρόνο δουλειάς και μειώνουν τους μισθούς, αφετέρου θέλουν να απαλλαγούν από τα τελευταία μέτρα προστασίας των εργαζομένων όπως οι συλλογικές συμβάσεις, ο περιορισμός των ομαδικών απολύσεων και το δικαίωμα του συνδικαλισμού.

Επιχειρείται λοιπόν η καθιέρωση των ατομικών συμβάσεων, υπό τον εκβιασμό της ανεργίας και επικρατεί η κουλτούρα της ατομικής λύσης-ανέλιξης. Η ατομιστική αυτή λογική καλλιεργείται τόσο από τις προαναφερθείσες πολιτικές όσο και από την Εκπαίδευση η οποία εστιάζει στην παραγωγή ενός νέου τύπου εργαζόμενου-καριερίστα που θα γεμίζει το προσοντολόγιό του με πιστωτικές μονάδες στα πτυχία, στις δεξιότητες και στις ικανότητές του. Έν τέλει, γίνεται προσπάθεια να επιβληθεί μια νέα ηθική του να είναι δίκαιο και λογικό να λιγοστεύει το ρίσκο και να αυξάνει το κέρδος της επιχειρηματικότητας, ενώ παράλληλα η αμοιβή των εργαζομένων να καθορίζεται από τα προσόντα τους και όχι από τις ανάγκες τους.

Παράλληλα, στην εδραίωση του ατομισμού και στην εξασθένηση του εργατικού κινήματος καθοριστικό ρόλο παίζει η απαξίωση των συλλογικών οργάνων – συνδικάτων από τους εργαζόμενους. Η απαξίωση αυτή οφείλεται στους επαγγελματίες συνδικαλιστές – εργατοπατέρες, οι οποίοι τα έχουν βρει με τ' αφεντικά και αναζητούν ψήφους για τη μετέπειτα πολιτική τους καριέρα, καταλήγοντας έτσι σε φαιδρούς γραφειοκράτες στον οποίων το πρόσωπο ο εργαζόμενος δεν βλέπει παρα υποκρισία. Αυτοί υπάρχουν βέβαια γιατί τόσα χρόνια εμείς τους αναθέταμε να λύνουν τα προβλήματά μας-είναι παιδιά της παθητικότητάς μας αλλά και επιτήδριοι καλλιεργητές της.

Αν επιτρέψουμε να υλοποιηθούν όλα αυτά η σταθερή και μόνιμη εργασία, τα εργατικά δικαιώματα και η συλλογική οργάνωση θα αποτελούν άγνωστες έννοιες για τις νέες γενιές. Η εκμετάλλευση και η εξαθλίωση θα είναι ο κανόνας. Απέναντι σ' αυτή την προοπτική **σε καλούμε να οργανωθούμε μαζί σε σωματεία βάσης ή/και γειτονιάς, για να αποτρέψουμε με ανυποχώρητους και αυτοοργανωμένους αγώνες κάθε απόπειρα μείωσης μισθών, κατάργησης συλλογικών συμβάσεων και ομαδικών απολύσεων.** Έχοντας ωστόσο στο νου μας ότι για μας τους από τα κάτω η μόνη οριστική λύση στην εκμετάλλευση είναι ο εργατικός έλεγχος της παραγωγής, η κοινωνικοποίηση των παραγόμενων αγαθών και η κοινωνική απελευθέρωση.